

Adnadin Jašarević

KUĆA ZALAZEĆEG SUNCA

Sunce se spustilo na krov trošne kuće,
 Baš poput lopte što bi je dječaci šutirali,
 I krvari: sivi crijevovi zarumenili
 Kao da se purpurna rijeka slila niz njih
 Sve do prozora, onih koji ne gledaju vani,
 Prozora koji gledaju samo unutra.
 A unutra nema više ničega, ništa da šušne,
 Niti da protrče malehne nožice,
 Ni osmjeha u dragane, ni lupkanja loncima,
 Niti onih tihih zvukova što ih steru žene.
 Ničega: ni čekić ekser ne zabija, u drvo
 Kojem ne znam svrhe, jer na
 Stolicu nakrivljenu niko neće sjesti,
 Niko pokucati i vrata otvoriti.
 Nikoga da natoči vode u čašu:
 I u njoj teku samo sjenke.
 Moje sjenke.
 Kako godine prolaze posvuda ih ostavljam za sobom.
 Sjenka moje ruke grabi za čašom:
 Žedna, i, naravno, uzaludna,
 Klizi preko stola nalik na zmiju
 Što se tek trгла iz zimskog sna,
 A sunce je boji u crveno,
 Koja nije drugo do boja boli...
 Krv nas uvijek iznevjeri.
 A kako ne bi, uporna, nezadrživa,
 Teče iz mojih žila u susret zalazećem suncu,
 Boji njen ogrtač, prebačen preko kanabea,
 Tako da se čini kako u njemu ima života...
 A nema...
 Napuštene cipele, rukavice što ih neće navući,
 Komodu u kojoj je skupljala beznačajne predmete
 Koje je smatrala uspomenama...
 Sunce odlazi, miješa se sa mojom krvlju,
 Mojim sjenkama,
 A ja čekam da neko pokuca na vrata.

LAVIRINT

Priroda lavirinta nikada me nije uznemiravala:
 Zamršen poput krvotoka, besputnih rukavaca
 Što teku ka neznanoj luci: silni se eritrociti guraju
 U talasima, sudaraju sa zidovima arterija,
 Prelievaju preko brana, mreže zaludne cijepaju,
 Slijedeć` bubanj nevidljivi što korake mjeri,
 Al` ishodište ne kazuje, niti kako, niti kada će
 Rumena rijeka do svoga mora stići.
 Mnogi su stanari lavirinta. Lutalice što puta ne traže,
 Jer njih zanima samo putovanje, bilo kuda
 Da ih noge odvedu, tragači, uporni poput voda
 Što si puta nađu i kroz temelje planine, mudraci,
 Postojani u namjeri da put promisle, ne maknuvši
 Pritom niti malim prstom, nalik zabavnim kipovima,
 Ili čak igračkama što će pustiti glasa samo
 Ukoliko ih uštinetе, čupnete za kosu, il` protresete,
 Strvinari, opaki skupljači izgubljenih stvari, uspomena,
 Dragocjenih riječi, osmjeha i poljubaca zalutalih.
 Imade u lavirintu i drugih, pustolova hrabrih:
 Plove lađom poput Argonauta, u potrazi koja se ne
 iscrpljuje,
 Lađom negda dalekovidom, no u naše doba slijepom:
 So oštrozuba joj izgrizla oči naslikane na provi,
 Tako da puta ne vidi, kamo je vjetrovi nose,
 A za viđenjem i nema velike potrebe
 U ovom vrlom, preveć jasnom svijetu, u
 Kojem vidjeti nije ništa drugo do graditi obmane.
 Potreba nasušna da njime lutaju, veru se uz litice
 Zarivene u oblake, krvave za zalaska sunca,
 Grade mostove preko rijeka do nove besputice:
 One mostove koji su nalik na raširena krila galeba,
 Tako da je jasno kako će odletjeti ka nebu, visoko,
 Koliko da se posade između dva lahora, tih
 Nepostojanih nebeskih obala, tu i tamo na zidovima
 Upisuju tajanstvene znakove, koji svjedoče da su
 Baš oni, i niko drugi, u taj put utiskivali stope:
 Puke li nade da neće istim putem proći ne
 Prepoznavši tragove što ih za sobom ostaviše,
 Ne uznemirava me, jer, takva je zavodnička priroda
 lavirinta:
 Nikome nije dopušteno odoljeti mu, nikome da

Izgovori sudbonosno ne, niti da puta nađe do puste
zemlje
Ka kojoj sve rijeke teku, i presuše, nikome da iz njega
pobjegne,
Spasa nađe van granica koje ni zemljopisci nisu znali
dokučiti.
Nikome.
Znam to, jer sam ga upisivao u kamenu,
Znam, iako, godinama potom, pišem u pijesku,
Znam, jer, Ja sam graditelj lavirinta.

Na mojoj koži, duboke bore, nalik na kanjone,
Kakve ni moćne rijeke ne bi prokopale, otkako
Je svijeta i vijeka, na tvrdom licu domovine.

MOJA KOŽA

Zategnuta do planina podignutim u strašnom zidu,
Tamo gdje ni zvjerinja ni prolaza nema.
A njihovi vrhunci zariveni u oblake poput bodeža.
Poput onih što su zabadali u srca u klancu Termopila.
Koža je to kakve bi se rado dočepali geografi,
Koliko da istraže duboke klance i urvine,
Tako duboke da ih ni crv ne bi izdubio,
Koža kojom se steru oranice, makova polja,
I potoci, koji klize u rijeke, što teku puteve
Koje ne poznajem, ili bar ne dok rijeka
Doteče do mora, onog tihog mora koje
Spava u meni, onog mora koje grize obale
Što ih uporno postavljam, moju kožu.
U njenom su atlasu upisani, na mapama zamršenim,
Dojka što sam je sisao, dojke koje sam ljubio,
Pentranje na stablo duda, crvenog poput usana,
Pentranje uz njena koljena do crvenih usana,
Žile kojima teče oganj, takav da kroz kožu proziru,
Jame u kojima se bijele kosti voljenih,
Kosti bijele, oštre i gorke poput soli,
Koje vam sijeku kožu koliko da nalikuje rezancima,
Tako da sam podoban tigru koji kroči džunglom
U kojoj je svako stablo spomenik, mračni podsjetnik,
Na dan kada sam progovorio: mama,
Na dan kada sam zašutio pred utrobom
U kojoj ni tračka nade, ni daha vjetra nema.
Na tim su stablima ispisana imena, iza imena
Ruke i noge, što plešu poput marioneta,
I nisam uvjeren u to da li ih pokreće moja koža,
Ili, neka tajanstvena sila koju ne mogu dokučiti.
Ali, uvjeren jesam kako ta imena ispisuju puteve